

и десаторнж лихвж. По тоя безчовѣчный начинѣ наши-ти сиромаси толко скоро пропаднѣхж надолу съ главж-тж.“

Тюхъ! Тюхъ! а зацо тѣи сиромаси хора не заемаѣ пары отъ другадѣ, или отъ добры хора въ града? извика Боянѣ.

„За това, отговори Бояджій-тѣ, зацо-то не могатъ. По-вечето въ село-то сж задлѣжиѣли на богаты-ты, за това тѣ правяѣтъ съ сиромасы-ты както си щѣтъ, и никой не смѣе да имѣ ся противи. Ако бы нѣкой отъ насѣ да имѣ продума нѣщо насрѣщж, то бы кыпнѣли всички наши нехайковци врѣзъ него, що-то не е за вѣрване дали бы осталь живѣ. Това твърдѣ добрѣ го знажѣтъ наши-ти главатаре и богати, кои-то дрѣжяѣтъ нехелны-ты ни хора около тѣхъ си като псета, само за да гы насжкватъ по волиж-тж си на всякой нихенѣ противникъ.“

О, това е ужасно страшно зло! извика Боянѣ: та кога тѣи хора нѣматъ разумъ, то трѣбваше да иматъ съвѣсть и страхъ Божій.

„Истинж трѣбваше да иматъ, каза бояджій-тѣ, ала отъ гдѣ? Попѣ-гѣ ни оstarѣ, той си глѣда само прихода, и все си приказва: Вѣра, Рай и пжкло; а пакъ чърковны-ты си службы извършва сжщо, като нѣкой надничяръ свож-тж надницж; и това като си свърши, за друго нѣма и да помысли. А що трѣбва да правимъ, що е грѣхъ, или какъ да ся оставимъ отъ него, съ еднж думж що сж Христіанскы добрини, и какъ може да ся дойде до нихъ, — за това той нищо не проповѣда, нито поучява. Той по цѣлж годинж не стѣпва въ кжщж-тж на нѣкой селянинѣ, освѣнъ кога го повикнѣтъ за потрѣбж. Той не е истинскый съвѣтникъ и утѣшителъ, и малко познава домашны-ты нужды на едно домочядіе, та да бы могълъ да участвува въ нихно-то поправление.“

Хора-та тука отъ едннѣ обычѣи ходяѣтъ въ чърквж, така и попѣ-гѣ си попува по обычѣи; а наши-ты селяне съ каквы-то нехайства и пороцы влизатъ въ чърквж, съ нихъ си и излизатъ. И така наши-ти селяне, както ся непоправяѣтъ вижтрѣшно, така сжщо и външно; па както ти сж стари-ти, така ти сж и млади-ти.“

„Що! та лема и учитель-тѣ имѣ не чини нищо?“ попыта Боянѣ.

Бояджій-тѣ рѣче: „Откакъ ся помина твой покойный баца, кой-то бяше набоженѣ и разуменѣ човѣкъ, училище-